KÁZÁNÍ **6.11.2022**

L 17,20-30

Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypozorovat; ani se nedá říci: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘! Vždyť království Boží je mezi vámi!“ Svým učedníkům řekl: „Přijdou dny, kdy si budete toužebně přát, abyste spatřili aspoň jediný ze dnů Syna člověka, ale nespatříte. Řeknou vám: ‚Hle, tam je, hle, tu;‘ zůstaňte doma a nechoďte za nimi. Jako když se zableskne a rázem se osvětlí všecko pod nebem z jednoho konce nebe na druhý, tak bude Syn člověka ve svém dni. Ale nejprve musí mnoho trpět a být zavržen od tohoto pokolení. Jako bylo za dnů Noeho, tak bude i za dnů Syna člověka: Jedli, pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu a přišla potopa a zahubila všechny. Stejně tak bylo za dnů Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli a stavěli; v ten den, kdy Lot vyšel ze Sodomy, spustil se oheň a síra z nebe a zahubil všechny. Právě tak bude v den, kdy se zjeví Syn člověka.

Bratři a sestry,

tenhle dnešní oddíl z evangelia nám připomíná, že se zase přiblížil advent. V obojím slova smyslu. Advent s malým i velkým „a“.

Lukáš tuhle předadventní lekci církvi Ježíšových učedníků uvozuje otázkou farizeů: ***kdy přijde Boží království?*** Víte co, to je přece důležitá otázka. Otázka lidí, kteří věří Božím zaslíbením. Kteří očekávají a vyhlížejí, že tenhle všelijak bolavý svět a tahle všelijak zneklidňující doba, má mít nadějné rozuzlení. V příchodu vlády spravedlnosti a pokoje. Otázka po Božím království, ano včetně toho „kdy – kdy už přijde?“ – je přece od zrodu církve i její a tedy i naší otázkou. Farizeové, ti horliví židovští reformátoři, si nejspíš to „kdy a jak“ má Boží vláda přijít, představovali po svém. Ale zeptali se na to Ježíše. A dostali jeho odpověď. A z téhle odpovědi zní zřejmě autentický Ježíš. A proto je základní a klíčová právě pro církev, pro nás, a pro tu jeho následující adventní lekci.

„Království Boží nepřichází tak, abyste ho mohli vypozorovat; ani se nedá říci: „Hle, je tu nebo je tam! Vždyť království Boží je mezi vámi!“ Tomu prvnímu rozumíme. Boží vláda nepřichází tak, že byste to mohli pozorovat, jako nějaký přírodní úkaz. Ani lokalizovat. A tím vlastně vymezovat. Boží království zůstává tajemstvím a týká se všeho. A přece Ježíš jedním dechem pokračuje: ***vždyť hle, království Boží je mezi vámi.*** Prohlédněte, je mezi vámi přítomné v tom, který vám to říká – v Ježíši z Nazareta. V téhle jedné větě je veliký paradox a náboj. Jakoby Ježíš shrnul všechny ty události, slova a znamení v evangeliu, která o tom svědčí. Že v jeho příběhu se už Boží vláda dotkla země. Boží pravda a láska, osvobozující a uzdravující přítomnost, spravedlnost a pokoj se už dotkly lidských životů.

Teď ale se Ježíš obrací právě k církvi svých učedníků. Protože myslí na dny, kdy to už zdaleka nebude tak zřejmé. Naopak. Leccos vás tomu bude vzdalovat. Leccos tomu bude i protiřečit. ***Přijdou dny, kdy si budete toužebně přát, abyste spatřili aspoň jediný ze dnů Syna člověka, ale nespatříte.*** Ježíš tím zřejmě myslí nejen dny vyložených trápení, pokušení a zkoušek. Ale celý ten nejasně dlouhý a vymezený čas dějin, než nastane den a dny, kdy znovu přijde. Kdy jako Bohem pověřený a zmocněný Syn člověka vnese do všeho světlo, spravedlivé rozsouzení, a kdy s ním Boží vláda spravedlnosti a pokoje přijde konečně na svět pro všechny nad slunce jasně a v plnosti. Takže Ježíš tady promlouvá i k nám. Do těch docela obyčejných dní naší

každodennosti. I těchto našich dní se týká to, co říká: ***Přijdou dny, kdy si budete toužebně přát, abyste spatřili aspoň jediný ze dnů Syna člověka, ale nespatříte.***

Ve dnech trápení a těžkých zkoušek tomu rozumíme. Jenže tahle touha se přece v lidech živé víry objevuje i v docela obyčejných dnech. Kdy se nám přímo až zas tak nic hrozného neděje. A přece, znáte to: kéž bys, Pane, dal aspoň trochu najevo, že jsi nám blízko, přítomný ve své moci a ve svém významu. Nejen pro mě a pro nás, přece! Ježíš o tom věděl, že to tak i v těch našich dnech bude, a že nás to bude tížit. A mluví o tom, ne aby nás připravil na to, jak nám bude v těch našich dnech bídně bez projevů jeho přímé přítomnosti. Spíš proto, aby v nás probudil tuhle touhu po něm, po jeho přítomnosti a po Božím království. Chce v nás právě pro ty dny, kdy projevy jeho přímé přítomnosti nemůžeme spatřit, posílit vztah k němu. Ujišťuje nás, že právě v těch dnech, kdy to nebude tak jasné, o nás ví a s námi bude. A povzbuzuje nás, abychom o to víc k němu vzhlíželi a nepřestali ho očekávat.

Ale taky nás připravuje na to, že přijdou dny, kdy vám řeknou: ***Hle, tam je, hle tu***. Přijdou dny, až už začaly, kdy potřeba různých mesiášů ještě naroste. A poptávka po nich. I nabídka tu bude pestrá. A budou se nabízet. A budou tu ti, kdo je budou nabízet a ukazovat na ně. Zaníceně i úzkostlivě. Hle, tam je! Ne, tady! ***Ale vy zůstaňte doma a nechoďte za nimi.*** Protože vy přece budete vědět, že až se Ježíš jako Syn člověka vrátí, bude to jako když se zableskne a rázem se osvětlí všecko pod nebem, tak to bude nad slunce jasné všude a všem. Všechny tyhle poplachy a úzkosti kolem různých mesiášů se ukážou jako lživé a plané. A tehdy všem taky bude konečně jasné, že jedinou pravou nadějí pro všechny je Ježíš, který pro lásku a věrnost došel k tomu, že musí mnoho trpět a být zavržen od tohoto pokolení. Když to víte, nenechte se od nikoho zmást, svést ani předčasně vyplašit, až na vás bude doléhat únava víry a úzkosti. Nepřestaňte vyhlížet Ježíše, který k vám mluví. Až budete pro víru v něho taky muset leccos snést. A až i na vás bude doléhat jeho zavržení tímto pokolením. Až přijdou dny takové krize, kdy tohle zavržení se vás bude citelně týkat. O to víc se držte Jeho.

A Ježíš tady pokračuje tím, že svou církev připravuje na nenadálost a nepředvídatelnost jeho příchodu. Lukáš přitom ty dny, do kterých Kristus tak nenadále přijde, nelíčí jako extrémní trápení, ale kupodivu jako docela obyčejné dny. ***Jako bylo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka: jedli, pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu a přišla potopa a zahubila všechny. Stejně tak bylo za dnů Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli a stavěli; v ten den, kdy Lot vyšel ze Sodomy, spustil se oheň a síra s nebe a zahubil všechny. Právě tak bude v den, kdy se zjeví Syn člověka.*** Jedli, pili, ženili se a vdávaly, nakupovali, sázeli a stavěli… Jakoby to byly i naše dny, běžná každodennost. Lukáš tím zvýrazňuje aktuálnost Ježíšových slov. Ne až ve dnech, když už bude všem více méně jasné, že v takových hrůzách musí něco rozhodujícího odněkud přijít. Ale právě ve dnech, kdy se to obecně nezdá - jako za dnů Noe a Lota. Přitom Ježíš ty Noeho a Lotovy současníky nehodnotí, jen konstatuje – ve dnech, kdy na poslední věci většinou lidé nemyslí a s lehkovážnou bezstarostností se věnují svým věcem a nečekají náhlou zkázu – vy, křesťané, očekávejte příchod Krista. Ježíš neříká, že nemáme normálně každý den žít a že máme nějak vypjatě čekat někde mimo v ústraní – vůbec ne. Ale připomíná do té každodennosti a běžnosti našeho žití, že přijde a že to bude nenadálé i pro ty, kteří ho vyhlížejí a k němu se vztahují.

A teď si nakonec ještě všimněme: že ta nenadálost jeho příchodu nás vlastně soustředí na „tady a teď“! Právě když slyšíme, že může přijít každou chvíli, zostřuje to význam každé chvíle, každého sebeobyčejnější činnosti, každé jakoby běžné události, každého setkání. Je to zvláštní, ale právě to očekávání víry – očekávání nejasně dlouhé, ale přitom jasné – na koho – právě to zdůrazňuje život „tady a teď“. To mi přišlo na mysl v minulých dnech. Najednou jsem si

uvědomil, že se nemusím starat, co ještě bude, a co musím zvládnout. Ale, že se můžu soustředit na „tady a teď“ a v tom vnímat Boží přítomnost a snažit se přijmout z toho, to dobré a dát taky to dobré, co mohu. A pak zase při dalším „tady a teď“. Od jednoho k dalšímu. Taky jsem poznal, že to dost často nezvládnu. Ale zase to má, díky Boží milosti, smysl se zvednout a pokračovat. A pak se mi to propojilo s tímhle Ježíšovým adventním vyučováním. I to očekávání na nenadálý příchod Krista nás soustředí na tady a teď. A je tak schůdnější. Tady a teď – v blízkosti Ježíše, který může přijít každou chvíli, a proto každou chvíli posvěcuje a my ji můžeme posvěcovat. Každou naši činnost i nečinnost. Každou práci i odpočinek. Každé setkání a chvíle osamění. I chvíle nezdaru a selhání. Mohu každou jednotlivost dne takhle vnímat a přijímat. Soustředit se na tady a teď v jeho aktuální blízkosti.

Vždyť přece i v těch dnech, kdy tu už Ježíš není tak, jako byl - a kdy tu ještě není, tak jak bude, až přijde – i v těch všelijak tíživých i docela obyčejných dnech – i v našich dnech – je tu přece blízko nás a mezi námi. Jak zaslíbil. A s ním i v něm - přece už je a chce být - i mezi námi kousíček Božího království.

Chvíle ticha

Modleme se
Pane Ježíši, děkujeme, že Tvému slovu a Tvým zaslíbením můžeme důvěřovat. Že chceš být uprostřed nás, když jsme shromážděni ve Tvém jménu. Že s námi jsi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Děkujeme, že přicházíš mezi nás ve svém slovu a v Duchu, který nám ho oživuje, aktualizuje a nese k srdci. Děkujeme za ten vzácný dar víry, důvěry ve Tvou věrnou lásku k nám, stvrzenou Tvou smrtí na kříži. Děkujeme, že ve všem, co se děje, i co ještě na nás všechny přijde, můžeme mít osobní vztah s Tebou, který Ty v nás vyživuješ a obnovuješ.

Taky ale vnímáme, že od nás v těchto dnech očekáváš věrnost, ochotnou a vytrvalou službu, opravdovou lásku a živou naději. Any na nás bylo znát, že patříme Tobě, chceme se Ti podobat, a Tebe očekáváme. Vyznáváme, že nám mnohé schází. Že v tom hodně dlužíme. Že jsme Tě zase zklamali i zarmoutili.

Sami si to nemůžeme odpustit. Ani se očistit. S důvěrou a nadějí ve Tvé slitování a odpuštění, Tě prosíme: ***Pane, smiluj se nad námi.***

Zvěstuji vám slova milosti:
On se za nás obětoval, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, očistil nás a přijal jako lid zvláštní, horlivý v dobrých skutcích. Amen.

P: 340,1-4.10-11 Ve jméno Krista doufáme